

прогледа, чухъ же са именува Исусъ. Но защото туй чудотвореніе станъ въ сѣботенъ день, доведохъ прогледалый слѣпецъ при Фарисейтъ. Мѣжду тѣхъ станъ тогазь раздоръ: защото едни казвахъ че исеѣрителъ ако да бѣше отъ Бога, щѣше да пази сѣботата, а други — че лѣжець человекъ не е възможно да прави таквыи чудеса. А като попытахъ и прогледалыйтъ какво мнѣніе има за него, той каза че е пророкъ. Но Фарисейтъ като испытахъ и родителей на оздравельныйтъ, и като са научихъ че той отъ рожденіе е былъ слѣпъ, но кой го е исеѣрилъ, тѣ туй не знахтъ, пакъ повикахъ прогледалыйтъ, и той пакъ исповѣдва оногосъ, който го е направилъ да прогледа; съ туй увеличава чудото, и показва че чудотворецътъ е отъ Бога. За туй този който исповѣда истинната, са похува и испяжда отъ съборището отъ неприятельтъ на истинната. Подырь като го срѣщихъ Исусъ и го попыта вѣрва ли той сына Божія, рече: *Да, Господи, вѣрвалъ.* — А Исусъ окаява Фарисейтъ като отъ слѣпыйтъ по слѣпы; и слѣдъ туй характеризирова истинный и добрыйтъ пастырь и оногози който не е такъвъ, и като проповѣда себе си че той е добрыйтъ пастырь, прѣдлага че има и други овцы въ другой дворъ, и че ще събере и тѣхъ за да стане едно стадо и единый пастырь. За тѣзи думы пакъ стана раздоръ помежду Іудейтъ; защото едни казвахъ че бѣсъ има, а други — че тѣзи думы сѣ на бѣснуетъ человекъ. (Іоан. *ѳ.* *ѳ.* 1 — 21).

§. 41. *Исусъ слѣдъ завръщанъето на седемдесетьтъ благодари Отца и поучава кой е ближный.*

Слѣдъ празникътъ са върнихъ седемдесетьтъ отъ проповѣдта и съсъ радость приказвахъ, че въ